

Мјесец јул. Чачак. У граду лудница. Фудбалска. Због квалификација. Од раног јутра колоне аутомобила "шпартале" су по граду са заставама, навијачи су седам дана живјели за дерби деценије. Није било, тог јулског дана, Чачанина који није желио само једно - да њихов љубимац Борац анулира ону бањолучку предност из првог меча, да се коначно домогне Прве лиге.

Неколико сати прије почетка утакмице стадион је био пун као око. На трибинама 15.000 гледалаца. Ни игла није могла да падне. Многи су морали да остану пред капијом, било је на стадиону чак много више навијача него што је дозвољени капацитет овог спортског објекта.

Атмосфера величанствена. Транспаренти, заставе, петарде, чегртаљке. Пјесма и бодрење. Као да се игра на чувеној бразилској "Маракани", а не на стадиону "Крај Мораве". Направили су домаћини прави фудбалски штимунг, а драгачевски трубачи давали су тон једном таквом, за Чачак, несвакидашњем фудбалском амбијенту.

Колико је било интересовање за овај меч доказ је и то што су бројни гледаоци ушли на

терен све до аут-линије. Судија Хорват, по препоруци делегата Симића, није желио да почне меч док се не успостави ред. На крају је нађено рјешење, испред гледалаца сједили су војници (!).

Већ прије меча Чачани су почели да славе сигурну побједу. Сви до једног, изузев групе Бањолучана иза гола, били су убијеђени да ће Борац не само стићи, него и престићи ону предност из првог меча квалификација, да ће уз огромну подршку са трибина визирати прволигашки пасош.

Њихова нада и оптимизам трајали су кратко. Веома кратко. Само шест минута. А онда су се, на јулском сунцу, на плус 34 распршили чачански фудбалски снови.

Борац, бањолучки, повео је у шестом минуту. Са положаја десног крила Смилески се просто поиграо са двојицом домаћих фудбалера, "лажњацима" их је избацио из игре, а онда у његовом познатом стилу упутио идеалан центаршут. Све је пратио капитен гостију Фазлић, који се појавио као дух, захватио лопту главом и прослиједио је у мрежу.

На стадиону – мук! Тишина! Све је одједном стало. И трубачи из Драгачева су утихнули. Само су се у том тренутку чули иза гола Бањолучани, који су поћели да скандирају: "Хоћемо други, хоћемо други!"

Могли су и прије овог поготка гости да се радују. Стопостотну прилику у четвртом минуту пропустио је Фазлић. Послије једног контранапада он се нашао "очи у очи" са голманом Аврамовићем, али је из идеалне прилике шутирао поред гола. Ипак, најбољи играч Бањолучана искупио се за овај промашај само два минута касније, када је у свом стилу, главом, приморао на капитулацију одбрану домаћина и утишао стадион "Крај Мораве".

Тај ескспресни погодак добро је уздрмао Чачане. У жељи да што прије дођу до изједначења, домаћини су покушавали кроз средину терена да што прије стигну до гола. Али, наилазили су на чврст бедем гостију. Комадина, Пелц, Гавриловић, Алагић, Одић, Кушмић заустављали су све налете ривала, нису у том првом дијелу направили ниједну грешку.

За разлику од домаћина, гости су настојали да брзим контранападима што чешће угрожавају гол Аврамовића. Све акције ишле су од Фазлића, он је био тај који је командовао игром свога тима, сјајног сарадника имао је у Јусићу, док су у нападу Смилески, Бећирбашић и Блажевић непрестано пријетили и нису дозвољавали посљедњој линији Борца ни да на тренутак предахне.

У наставку сусрета Чачани су промијенили тактику. Сада су почели да дугим лоптама угрожавају противничку одбрану, која је била приморана да се збије у свом шеснаестерцу. У тим тренуцима сигурношћу се истицао голман Бањолучана Комадина. Он је био апсолутни господар шеснаестерца, покупио је сијасет центаршутева са лијеве и десне стране. Толико је био правремен у интервенцијама, самоувјерен и сигуран, да се чинило, да се играло још седам дана, да му фудбалери чачанског Борца не би дали гол. Како се ближио крај меча, ти напади су били све слабији и слабији, а на другој страни Бањолучани су играли све боље и боље. Свима на стадиону је било јасно да од домаћег славља нема ништа, да ће се у Чачку радовати Бањолучани.

Када је судија Хорват означио крај, група навијача Борца утрчала је у терен, а на њиховим рукама нашли су се тренер Араповић, Фазлић, Алагић, Бећирбашић...

Почело је бањолучко прволигашко фудбалско славље. И у разореној Бањој Луци, у којој су на сваком мјесту биле видљиве посљедице октобарског разорног земљотреса, када су чули фудбалску вијест из Чачка, забринутост и бригу замијениле су радост и срећа.

А у понедељак, дан након овјере прволигашке визе, у Бањој Луци, на Градском стадиону, иако се није играла првенствена утакмица, окупило се чак 5.000 гледалаца. Сви су дошли да поздраве чачанске фудбалске јунаке, који су свом "рањеном", земљотресом разореном граду, на поклон дали – Прву лигу.

Иако је било планирано да Фазлић и другови стигну у свој фудбалски храм у 17 часова, они су због дочека у Градишци и Лакташима каснили два сата, али ником није пало на памет да оде са стадиона.

Када је аутобус са новим прволигашем стигао на Градски стадион, опколили су га навијачи и почели да извлаче једног по једног фудбалера. На њиховим раменима ускоро су се нашли тренер Араповић, технико Миљуш, Фазлић, Јусић, Бећирбашић, Алагић, Одић, Кушмић, Пелц, Гавриловић, Смилески...

Такав спој фудбалске и навијачке радости Бања Лука није запамтила. Чачак и чачанске квалификације, ту дилеме нема, улазе у клупску историју. И то као један од њених фудбалских бисера.

Вратили осмијех Бањолучанима

Смаил Алагих водио је жестоке битке са нападачима Чачана, из којих је увијек излазио као побједник.

- Срећан сам што смо прволигаша највише због Бане Луке. Мислим да јој ми фудбалери, послје оних земољтресних страхота, нисмо могли дати љепши поклон.

Хуснија Фазлић је постигао златан гол.

- Постигао сам до сада голова и голова, али овај у Чачку ми је најдражи. Увијек ћу га памтити. Разореној Бањој Луци бар мало смо вратили радост и осмијех.

Мирослав Комадина бранио је у великом стилу, понио је епитет играча утакмице.

- Предвидио сам да ћемо Чачане побиједити са два гола разлике. Истина, мислио сам у првом мечу, али испало је још боље. Доказали смо кроз ове квалификације да смо квалитетна екипа, да смо заслужили да играмо са Партизаном, Звездом, Хајдуком, Динамом...

Јосип Пелц је сијао од среће

- Само ми знамо кроз шта смо све прошли. Да је неко други доживио онај земљотрес, ону страхоту, тугу, бол, дигао би руке од свега. Ми смо само жељели да свом граду, својим суграђанима, играма, резултатима, а на крају и уласком у Прву лигу, покажемо да долазе за нас, наш разрушени град, љепши дани, да ће се Бана Лука брзо опоравити и поново изградити.

Фудбалски јунаци

Борчеву прволигашку визу овјерили су: Есад Комић, Мирослав Комадина, Фуад Ђулић, Јосип Пелц, Ненад Гавриловић, Смаил Алагић, Хуснија Фазлић, Хикмет Кушмић, Зоран Смилески, Емир Јусић, Мирослав Одић, Стјепан Блажевић, Пашо Бећирбашић, Џевад Агић, Сулејман Хргић, Фуад Чорбеговић, Салих Јусуфовић, Есо Башић, Бране Кривокућа (играо само једну утакмицу, опростио се од активног играња), Н. Ковачевић, А. Ковачевић, Етхем Керановић, Душан Петровић, Фрањо Црнец. Тренер је био Крешо Араповић, технички директор Илија Миљуш, предсједник Ахмет Верем.

Честитка од Брозовића

Прву честитку за улазак у Прву лигу Југославије фудбалери Борца добили су од свог некадашњег учитеља Мехе Брозовића. Он је своју честитку упутио већ у 25. минуту утакмице, јер је био убијеђен да домаћини не могу да анулирају предност гостију из Бање Луке.

12. јул 1970. године

БОРАЦ (Ч) – БОРАЦ (БЛ) 0:1 (0:1)

стријелац: Фазлић у 6. минуту, **стадион:** "Крај Мораве", **гледалаца:** 15.000, **судија:** Д. Хорват (Загреб).

БОРАЦ (Ч): Аврамовић, Дуњић, Вебл, Б. Чакаревић, Мартиновић, Петровић, Баралић, Остојић, Радоњић, Ђ. Чакаревић, Ћусловић (Јовашевић).

БОРАЦ (БЛ): Комадина, Пелц, Гавриловић, Алагић, Одић, Кушмић, Смилески, Јусић,

Бећирбашић, Фазлић, Блажевић. Тренер: Крешо Араповић.

(одломак из књиге "Утакмице које се памте", аутори: Зоран Калинић и Жељко Тица, април 2014.)